

Sygn. akt VI GC 1096/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: St. Sekretarz Sądowy Ewa Kościelniak

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

S. K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) oddala powództwo w całości;
- 2) zasądza od powoda S. K. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1 217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 1096/16/3

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł do Sądu Rejonowego w Mikołowie pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. w którym wniósł o zasądzenie kwoty 2091,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 1 lipca 2015 r. został uszkodzony pojazd marki A. nr rej. (...) stanowiący własność J. M.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2.706,00 zł tytułem wynajmu samochodu zastępczego. Powód podniósł, iż wstąpił w prawa poszkodowanego na podstawie zawartej umowy cesji. Powód wskazał, że pozwem domaga się zapłaty nieuregulowanej kwoty 2.091,00 zł z tytułu poniesionych przez poszkodowanego kosztów najmu samochodu zastępczego z uwagi na zweryfikowanie przez pozwaną czasu wynajmu samochodu zastępczego z 39 dni do 22 dni.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2016 r. o sygn. akt I C 594/16 Sąd Rejonowy w Mikołowie Wydział I Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania Sadowi Rejonowemu w Tychach - Wydziałowi Gospodarczemu.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała w całości roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co od wysokości. Pozwana podniosła, że powód nie przedstawił dowodów mających wykazać zasadność okresu najmu. Zdaniem pozwanej nie sposób przyjąć, że w czasie w którym poszkodowany wynajmował samochód zastępczy, rzeczywiście były prowadzone prace naprawcze, a nawet jeżeli były one prowadzone to nie sposób przyjąć, że prace były przeprowadzane bez zbędnej zwłoki.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 1 lipca 2017 r. samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność J. M. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana.

Dowód: okoliczności bezsporne, zeznania świadka J. M. (k. 56), dokumentacja zdjęciowa (k. 39-42), kalkulacja naprawy (k. 43-45).

W dniu 1 lipca 2015 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) nr rej. (...), w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Strony w umowie ustaliły stawkę za wynajem pojazdu zastępczego w kwocie 100 złotych netto za dobę. Samochód był wynajmowany w okresie od 1 lipca 2015 r. do dnia 11 sierpnia 2015 r. Z uszkodzonego samochodu, jak i z pojazdu zastępczego korzystał głównie syn poszkodowanego A. M. wykorzystując go głównie do dojazdów na treningi. Poszkodowany jest na emeryturze i oprócz uszkodzonego pojazdu dysponował drugim pojazdem, który w trakcie wynajmu samochodu zastępczego znajdował się przez okres od 2 tygodni do 3 tygodni w serwisie.

Dowód: umowa najmu (k. 10-12), protokół zdawczo odbiorczy (k. 14), oświadczenie (k. 15), zeznania świadka J. M. (k. 56).

Poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność przysługującą mu z tytułu OC sprawcy szkody w związku z szkodą komunikacyjną zarejestrowana przez (...) pod nr (...).

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 9).

W dniu 12 sierpnia 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.797,00 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 13).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2016 r. powód wezwał pozwana od zapłaty kwoty 2.091,00 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z szkodą na pojeździe marki A. o nr rej. (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 16), potwierdzenie nadania (k. 17).

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 r. powódka przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2 706,00 zł brutto wskazując że za uzasadniony okres wynajmu uznaje okres od 2 lipca 2015 r. do 23 lipca 2015 r. tj. przez 22 dni. Pozwana przyjęła ustalona przez powoda stawkę 100 zł netto za dobę wynajmu za uzasadnioną.

Dowód: decyzja z 18 sierpnia 2015 r. (k. 19)

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania, ani co do ich treści jak i autentyczności. Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka J. M. bowiem były one logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez S. K. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się zasądzenia kwoty 2 091,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, że w drodze cesji nabył wierzytelność - prawo do zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 1 lipca 2015 r.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości kwestionując roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co od wysokości. Pozwana podniosła, że powód nie przedstawił dowodów dla wykazania zasadności okresu najmu oraz wskazał, że poszkodowany nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi minimalizacji szkody.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Wskazać należy, że dobowa stawka wynajmu samochodu zastępczego nie była pomiędzy stronami sporna oraz, że pozwana wypłaciła na rzecz poszkodowanego kwotę 2.706,00 zł uznając za zasadny okres wynajmu samochodu zastępczego przez okres 22 dni. Zgromadzony materiał dowodowy wykazał również, że faktycznie z uszkodzonego samochodu korzystał głównie syn poszkodowanego A. M. wykorzystując go przed datą wypadku do dojazdów na treningi. Ponadto poszkodowany oprócz uszkodzonego pojazdu dysponował drugim pojazdem który w trakcie wynajmu samochodu zastępczego znajdował się w serwisie przez okres od 2 tygodni do 3 tygodni. Nie wiadomo jednak z jakiego powodu znajdował się w tym serwisie i czy przez cały okres korzystania z samochodu zastępczego. Świadek nie umiał sobie przypomnieć tych okresów.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.),

a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym.

Na pozwanym dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla powoda następstw, ale z zachowaniem rozsądnych proporcji pomiędzy korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (tak też SN w uchwale z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 103, również w wyroku z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03- LEX nr 146324). Nie wszystkie zatem powstające wydatki pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i nie mogą być refundowane, gdyż istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów.

Wynajmowanie samochodu zastępczego przez okres 39 dni pozostaje w ocenie Sądu w sprzeczności z obowiązującą zasadą polegającą na dążeniu do minimalizacji szkody, gdyż poszkodowany dysponował drugim pojazdem, którym mógł się poruszać w celu zaspokajania swoich potrzeb życia codziennego. Poszkodowany w trakcie przesłuchania wskazywał, że drugi pojazd znajdował się w serwisie jednak nie był w stanie wskazać dokładnie przez jaki okres pojazd znajdował się w serwisie wskazując, iż był to okres od 2 tygodni do 3 tygodni. Ponadto nie zeznał ze względu na niepamięć ani czy cały ten okres pokrywał się z okresem najmu samochodu zastępczego oraz z jakiego powodu samochód był w serwisie.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu strona powodowa w niniejszej sprawie nie sprostала obowiązkowi minimalizacji szkody.

Pozwana już na etapie likwidacji szkody wypłaciła poszkodowanemu odszkodowania za wynajem samochodu za 22 dni. Roszczenie pozwu o dalsze dni okresu naprawy samochodu uszkodzonego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą. Powód nie przedstawił, wystarczających dowodów dla wykazania, iż w związku z przeprowadzanymi pracami naprawczymi koniecznym było wynajmowanie samochodu zastępczego przez okres aż 39 dni. Ponadto faktycznie główny dysponent uszkodzonego samochodu nie był poszkodowany, który jest na emeryturze a jego syn A. M., który wykorzystywał go do dojazdów na treningi.

W związku z powyższym w ocenie Sądu powód nie przedstawił dowodów potwierdzających zasadność wytoczonego powództwa.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał, że dochodzone przez powoda roszczenie nie jest zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku oddalono powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk